

Öppet brev angående **kvinnofrid på Linnéuniversitetets Växjö-campus**, ställt till Stephen Hwang, Rektor vid Linnéuniversitetet, Kjell Grahn, chef för psykiatricentrum, Landstinget Kronoberg, Jakob Allansson, ordförande för Linnéstudenternas studentkår, samt Pontus Stolt, ordförande för Ekonomihögskolans i Växjö studentförening.

Brevet som debattartikel refuserades av Smålandsposten. Svaren från de som fått brevet finns efter mitt brev.

Linnéuniversitetets Campus i Växjö skall karakteriseras av glädje, fest, kunskap och idoghet. Inte av skräck eller av rädsla. Vi skall alla kunna gå på Campus och försjunka i våra tankar eller engagera oss i ivrig diskussion. Vi skall kunna promenera fridsamt på Campus när helst vi vill. Ensam eller tillsammans. Ingen av oss skall behöva vända oss om i oro.

Aftonbladet meddelade emellertid den 16:e Juli att 'Snälle-Bengt' har permission och får lov att fritt vistas på Campus under dagen. 'Snälle-Bengt' är mannen som brutalt våldtog och mördade två kvinnor i Kristianstad. Han dömdes till sluten rättspsykiatrisk vård 1997.

Det är uppenbart att nyheten sprider oro bland universitetets kvinnor. Jag har redan erfarit kvinnliga studenters oro. De frågar sig hur de skall hantera problemet med rädslan när de återvänder vid terminsstart. Hur man skall organisera sig så att man aldrig går ensam. Vilka tekniska hjälpmedel, t ex appar som står till buds för att freda sig.

'Snälle-Bengts' permission innebär att två intressen kommer i konflikt med varandra. Bengt har ett berättigat krav att få frihet och möjligheter till ett självständigt liv efter att han har tillfrisknat. Kvinnorna som arbetar och studerar på Campus har ett berättigat krav på kvinnofrid.

Sedan Birger Jarl har kvinnofrid varit ett begrepp som innebär att kvinnor har samma rättighet som män att fritt röra sig i samhället och att betraktas som likar. Universitetet har en jämställdhetsplan. Den är emellertid luft och vatten utspätt med vatten om kvinnorna inte kan känna samma frid på Campus som jag känner.

Universitetets uppgift är att göra sitt yttersta för att se till att alla får samma möjligheter att realisera sina inneboende intellektuella möjligheter, vare sig man är man eller kvinna. Då måste alla känna att Campus är en plats för dem där de kan vara lugna, glädjas och utvecklas. Detta innebär att universitetet måste ställa sig på kvinnornas sida för att realisera kvinnofrid. I konflikten mellan Bengts rätt och kvinnors rätt skall universitetet ta tydlig ställning för kvinnornas rätt.

Emellertid finns det en acceptabel lösning på konflikten. Med tanke på Bengts tidigare gärning och med tanke på de risker för återfall som kan finnas, är en lämplig åtgärd att låta honom röra sig på Campus, men med ledsagare som vakar över alla hans steg. Då har Bengt en relativ frihet, medan kvinnorna kan känna sig betydligt tryggare.

Jag önskar att Rektor och universitetets övriga ledning, inte minst de med jämställdhet som speciell ansvarsuppgift, gör sitt yttersta för att påverka sjukhusledningen att 'Snälle-Bengts' vistelse på Campus sker med ledsagare.

Själv framställer jag med detta brev en vädjan och önskan till sjukhusledningen att se till våra kvinnliga studenter och våra kvinnliga medarbetare och allas vårt gemensamma krav på kvinnofrid.

Öllsjö den 5 augusti 2012

Sven-Olof Yrjö Collin
Professor i Bolagsstyrning och Redovisning vid Linnéuniversitetet

Svar på nästa sida

Svaret från Rektor kom genom förvaltningschefen som skriver

” det kan naturligtvis inte finnas någon annan uppfattning att Linnéuniversitetets campus i Växjö ska vara en miljö för glädje, fest, kunskap och idoghet som du själv säger. Det råder ingen tvekan om att vi har den högsta ambition att vår närmaste omgivning skall präglas av lugn och trygghet. Men liksom i övriga delar av ett öppet samhälle får vi lita på de bedömningar som sjukvård och polis gör när det gäller människor under vård och universitetet har ingen rätt att utestänga enskilda individers möjlighet till studier eller ens att vistas på campus som är en offentlig miljö.

Det är klart att det finns risker att det bland alla dessa människor som dagligen är på campus finns personer som bryter mönster när det gäller umgänge med medmänniskor. Vi har all anledning att vara uppmärksamma och om så är fallet ha kontakt med polis och andra berörda myndigheter och vårdinstanser för att kunna vidta de åtgärder som är möjliga inom universitetets verksamhet.”

Svaret från psykiatrin är TYSTNAD

Svaret från Linnéstudenternas studentkår är TYSTNAD

Svaret från Ekonomihögskolans studentförening är TYSTNAD

Min och några studenters oro lämnas därhän.

Förvaltningschefen pekar på att vi måste lita på statens och sjukvårdens bedömningar. Det är en passiv hållning och innebär att Linnéuniversitetet inte tar initiativ för att påverka samhället. Det är emellertid inte ett korrekt hävdande av förvaltningschefen. Linnéuniversitetet tog initiativ och deltog i den politiska aktionen, Earth Hour. Den är emellertid på ett ytterst långsökt sätt relaterat till våra studenter och till Linnéuniversitetets uppgift, att skapa och sprida vetenskaplig kunskap. I en aktion som direkt påverkar våra studenter vill Linnéuniversitetet emellertid inte inta en aktiv hållning då vi får 'lita på' våra samhällsorgan. Detta hävdande av princip förtroende i ett fall, men inte i en annan fråga, kallas hyckleri.

Förvaltningschefen uppmärksammade korrekt att vi är en offentlig miljö. Men han uppfattar inte det som jag hävdar i mitt brev, att faktum att vi inte kan utestänga individer skapar en konflikt. En individs rätt att beträda Campus har av andra individer tolkats som att deras rätt att fritt vandra på Campus blivit kringskuren och att de nu får skapa strategier för att någorlunda vandra på Campus. Man skulle kunna hävda att hans rätt att fritt vandra, begränsar en annan kategoris frihet. Detta är en konflikt som Linnéuniversitetet kunde behandla aktivt. Så sker inte.

Till absolut heder och respekt skall noteras att förvaltningschefen, som är ansvarig för säkerheten på Linnéuniversitetet, besvarade brevet! De andra bevärdigade mitt brev ingen uppmärksamhet. Jag får dra slutsatsen att kvinnors säkerhet på Campus inte är angeläget för Smålandsposten, studentföreningarna samt omgivande samhälle. Vi skriver jämställdhetsplaner och pressar för att kvinnor skall sitta i styrelser och betygsnämnder. Men när det gäller något så vardagligt som rätten att fritt få gå i sina tankar, utan att oroligt se sig omkring, då får var och en klara sig själv. Kvinnorna får således göra som mina bekanta redan gjort, hitta egna strategier. De andra - förlåt min franska - skiter i deras rädsla. Kvinnofrid är ett icke-ämne.

Öllsjö den 1 september 2012

Sven-Olof Collin